

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 22/04/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ NIỆM PHẬT”

NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP ĐỐI TRỊ PHIỀN NÃO (PHẦN TÁM)

Hòa Thượng nói: *“Trên “Kinh Kim Cang” Phật nói: “Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh”. Tất cả tướng đích thị là hư vọng, là mộng huyễn, nếu chúng ta ở trong đó mà khởi tâm phân biệt, chấp trước thì đây là điều tuyệt đối sai lầm! Nếu chúng ta ở trong tất cả những giả tướng mà cầu để có được thì đó chúng ta đang vọng tưởng”*. Ngày ngày chúng ta vẫn ở trong những mộng huyễn này mà chúng ta mong cầu. Chúng ta mong cầu có được mà chúng ta không có được thì chắc chắn chúng ta phiền não.

Phật đã nói tám cái khổ mà con người không thể tránh được đó là: Sinh – Lão – Bệnh – Tử, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tắng hội khổ và ngũ ấm xí thành khổ. Chúng ta biết rõ những thứ đó là giả tướng, là hư vọng nhưng chúng ta vẫn khởi tâm mong cầu. Thí dụ, chúng ta mong lớp học này diễn ra dài lâu, chúng ta mở trường học thì chúng ta mong trường học ngày càng phát triển thì đây đều là chúng ta vọng tưởng. Trong suốt 70 năm, Hòa Thượng luôn kiên trì ở trên pháp tòa giảng giải cho chúng sanh nhưng hiện tại chúng sanh cũng không còn được nghe Ngài trực tiếp giảng nữa. Phật Bồ Tát ở thế gian, các Ngài thị hiện đến và ra đi để chúng ta hiểu sâu sắc là không có gì là thật, là bền lâu, tất cả đều hợp rồi tan. Chúng ta vẫn mong sự không thật, sự giả tạo này dài lâu, càng lâu càng tốt. Người thế gian muốn sống lâu đến 100 tuổi, nhưng khi họ 100 tuổi thì họ lại muốn sống lâu hơn nữa. Chúng sanh ở cõi trời Phi Phi Tướng Sứ có tuổi thọ tám vạn đại kiếp nhưng thời gian đó rồi cũng sẽ hết, Thiên Nhân ở cõi đó rồi cũng sẽ phải đọa lạc. Tất cả tướng đích thị là hư vọng, nếu ở trong những hư vọng mà chúng ta vẫn khởi tâm động niệm, vẫn khởi phân biệt chấp trước thì đây là điều tuyệt đối sai lầm.

Tổ Ấn Quang dạy chúng ta: *“Kiệt thành tự khả chuyển phàm tâm”*. “Kiệt” là tận tâm, tận lực. Chúng ta tận tâm, tận lực thì chúng ta nhất định chuyển được tâm phàm. Chúng ta tận tâm, tận lực làm còn việc thành bại, tốt xấu là do phước của chúng sanh. Việc được tốt là do chúng sanh có phước. Chúng ta tận tâm, tận lực mà việc không tốt là do chúng sanh không có phước. Thí dụ, chúng ta làm vườn rau theo đúng quy trình nhưng thời tiết không tốt khiến vườn rau mất mùa, chúng ta không có rau tặng mọi người thì đó là chúng sanh nơi đó không có phước. Chúng ta quán sát xem chúng ta đã tận tâm, tận lực chưa? Nếu chúng ta cho rằng vườn rau của chúng ta phải xuất sắc hơn,

phát triển tốt hơn những vườn rau khác thì chúng ta đã dính mắc vào “*cái ta*”. Đây là đại bệnh mà mỗi chúng sanh đều có.

Hòa Thượng nói: “***Ở trong vọng tưởng mà chúng ta khởi lên phân biệt, chấp trước thì đây là đại chướng ngại. Việc này chướng ngại chúng ta vãng sanh và chướng ngại chúng ta công phu có lực***”. Chúng ta đang ở trong đạo giải thoát mà chúng ta không được giải thoát, chúng ta đang ở trong đạo an vui mà chúng ta ngày ngày phiền não. Nếu công phu của chúng ta có lực thì chúng ta sẽ ngày ngày an vui, tự tại.

Hàng ngày, chúng ta vẫn dính mắc vào mọi thứ, ở đạo tràng thì chúng ta thấy những việc ở đạo tràng chướng ngại chúng ta, về nhà chúng ta thấy những việc trong gia đình chướng ngại chúng ta, đến nơi làm việc thì chúng ta thấy những việc ở nơi làm việc chướng ngại chúng ta. Hòa Thượng nói: “***Nếu tâm cảnh của chúng ta như vậy thì chúng ta về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng sanh nơi đó cũng chướng ngại chúng ta, chúng ta cũng cảm thấy không thuận mắt, vừa lòng với họ!***”. Đây là lời Hòa Thượng nói vui, nếu ở thế gian chúng ta không thông được thì chúng ta không thể về được thế giới Tây Phương Cực Lạc để chướng ngại chúng sanh cõi đó. Chướng ngại là ở nơi mỗi chúng ta. Nếu chúng ta không còn chướng ngại thì hoàn cảnh xung quanh không thể chướng ngại chúng ta. Điều này giống như, nếu chúng ta đổ nước lên lá khoai môn thì không giọt nước nào có thể đọng lại trên lá. Chúng ta tu hành thì chúng ta phải đạt đến được tâm cảnh như vậy. Mọi sự chướng ngại, vướng mắc không lưu lại trong tâm chúng ta vậy thì tâm chúng ta mới thanh tịnh. Chúng ta niệm Phật nhưng chúng ta không thể vãng sanh thì đó là do trong tâm chúng ta vẫn đầy những vướng mắc, bận tâm.

Hòa Thượng nói: “***Những chướng ngại này đều là do chính chúng ta tạo ra vậy thì chính chúng ta phải tự trừ bỏ. Không có bất cứ ai có thể giúp chúng ta giải trừ chướng ngại của chúng ta. Phật Bồ Tát cũng không có năng lực giúp chúng sanh giải trừ chướng ngại***”. Phật Bồ Tát cũng không thể giúp chúng ta đạt đến tâm thanh tịnh, không thể giúp chúng ta vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta đủ tiêu chuẩn, tâm tâm tương thông thì Phật sẽ đến tiếp dẫn chúng ta. Người niệm Phật ngày nay đa phần có tâm lý cầu may, họ cho rằng Phật sẽ rước nhầm. Đời sống của họ nhiều phiền não, chấp chướng, chướng ngại nhưng họ vẫn mong Phật đến đón. Phật A Di Đà là tự tánh của chúng ta. Khi nào tâm chúng ta tương ưng với tâm Phật thì Phật A Di Đà trong tự tánh của chúng ta xuất hiện. Tâm chúng ta diễn biến rất phức tạp. Trong thời gian của một khảy móng tay tâm chúng ta có hàng triệu ý niệm.

Hòa Thượng kể, khi Hòa Thượng đã đi giảng Kinh thuyết pháp, một lần Ngài quay trở về thăm Lão cư sĩ Lý Bình Nam thì Lão cư sĩ nói: “***Ông phải tin Phật!***”. Chúng ta phải tin vào lời giáo huấn của Phật. Phật dạy chúng ta bố thí tài thì chúng ta sẽ có tiền tài, chúng ta bố thí pháp thì chúng ta sẽ thông minh, trí tuệ, chúng ta bố thí vô úy thì

chúng ta sẽ khỏe mạnh, sống lâu. Chúng ta chỉ làm cho dễ coi, chúng ta chưa thật làm thì đó là chúng ta chưa tin Phật.

Thánh Hiền ở thế gian cũng nói: “*Quân tử vui mà làm quân tử. Tiểu nhân dù oan ức vẫn phải làm tiểu nhân*”. Người phước nhất định ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước. Chúng ta chỉ cần tích cực tạo phước chứ chúng ta không cần phải đi van xin ai. Chúng ta xin cũng không được! Phật Bồ Tát là các bậc “*đại từ, đại bi*”, lòng từ bi của các Ngài không có duyên cớ. Nếu Phật Bồ Tát có thể ban phước cho chúng sanh thì các Ngài sẵn sàng ban hết phước mà các Ngài có cho chúng sanh, các Ngài không đợi chúng ta phải cầu! Chúng sanh đủ duyên thì nhất định các Ngài sẽ giúp. Người bình thường, nếu họ có tâm tốt thì họ cũng đã sẵn sàng giúp chúng sanh.

Hôm qua, tôi đọc một bài báo, có một người lái xe nhìn thấy một người mù đi qua đường, anh đã dừng xe lại và dắt người mù đó đi qua đường. Tôi rất cảm động khi nghe Hòa Thượng nói: “***Phật A Di Đà đang chờ chúng ta về để giao ngôi giáo chủ thế giới Tây Phương Cực Lạc cho chúng ta!***”. Chỉ cần chúng ta nỗ lực làm tốt giáo huấn của Phật để tâm chúng ta đạt được thanh tịnh thì tâm chúng ta sẽ tương ứng với cõi tịnh. Nhà Phật nói: “***Tâm tịnh tương ứng cõi tịnh***”. Tâm chúng ta tham thì chúng ta sẽ tương ứng với cõi Ngạ Quỷ, tâm chúng ta sân thì chúng ta sẽ tương ứng với cõi Địa Ngục, tâm chúng ta ngu si thì chúng ta sẽ tương ứng với cõi Súc sanh. Hàng ngày, chúng ta phải minh tường, sáng suốt trong mọi sự, mọi việc. Trong cuộc sống, chúng ta mơ mơ hồ hồ, không nhận ra phải trái, tốt xấu thì chúng ta không thể về được thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Bồ Tát Bất Thoái.

Hòa Thượng nói, khi Lục Tổ gặp Ngũ Tổ thì Lục Tổ nói: “*Tâm con thường sanh trí tuệ!*”. Nếu chúng ta gặp Ngũ Tổ thì chúng ta sẽ nói: “*Tâm con thường sanh phiền não!*”. Chúng ta chìm đắm trong những thứ giả cảnh, những thứ không thật. Trên Đại Kinh Phật đã nói: “***Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết pháp hữu vi như mộng huyễn, bào ảnh***”. Tất cả những thứ có hình tướng đều là hư vọng, đều như bọt nước, như ánh chớp. Chúng ta từ nơi giả cảnh này mà khởi tâm phân biệt, vọng tưởng, chấp trước nên chúng ta sanh phiền não. Từ sáng đến giờ chúng ta đã khởi phiền não bao nhiêu lần? Tâm chúng ta phiền não thì chúng ta không thể sanh trí tuệ. Chương ngại là từ ở nơi chính chúng ta thì chính chúng ta phải giải trừ. Phật Bồ Tát chỉ dạy chúng ta đạo lý, các Ngài không thể giúp chúng ta.

Chúng ta học xong 1200 chuyên đề, Hòa Thượng đã chỉ giúp chúng ta cách để giải trừ chương ngại. Chúng ta vẫn còn chương ngại thì chúng ta chưa thực tiễn những điều đã học trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật của mình. Tập khí của chúng sanh rất đáng sợ! Tôi đã phiên dịch đĩa của Hòa Thượng giảng hơn 30.000 giờ, tôi cũng đã học xong 1200 chuyên đề, đang học “***Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục***” nhưng tập khí của tôi nhiều lúc vẫn còn nguyên. Tôi có sự phản tỉnh nhanh hơn,

nhận ra được tập khí, phiền não sớm hơn nhưng tập khí, phiền não trong tôi vẫn phát tác.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đã nhìn thấy không ít người chân thật muốn tu hành, muốn có thành tựu. Cửa ải lớn nhất của chúng ta chính là vọng tưởng, tạp niệm, chúng ta muốn trừ bỏ cũng không trừ bỏ được. Vấn đề này không phải là người hiện đại mới gặp phải mà từ xưa đến nay đều là như vậy!”**. Từ trước đến nay, người tu hành đều gặp khó khăn trong việc giải trừ phiền não, tập khí.

Hòa Thượng nói: **“Trên ở tất cả các Kinh điển, Phật đều dạy bảo chúng ta làm thế nào giải trừ phân biệt, vọng tưởng, chấp trước. Phật giảng dạy rất thâm triết, phương pháp rất xảo diệu nhưng đáng tiếc là chúng ta không nỗ lực, không thật làm cho nên từ vô lượng kiếp đến nay chúng ta bị vọng tưởng, phiền não trói chặt. Phương pháp giải quyết rất nhiều, niệm Phật đích thực là một phương pháp rất tốt thế nhưng mọi người có dùng đến hay không?”**. Chúng ta không thật làm thì chúng ta hết cách cứu! Chúng ta phải thật làm, phải đối trị tận gốc tập khí, phiền não của chính mình. Chúng ta vẫn để những tập khí có cơ hội phát tác thì chúng ta không thể trừ bỏ. Hàng ngày, chúng ta vẫn không niệm Phật mà chúng ta niệm vọng tưởng, niệm buồn vui, thương ghét, giận hờn, thành bại, tốt xấu. Chúng ta niệm tất cả mọi thứ nhưng chúng ta không niệm Phật. Phật đã nói rất nhiều phương pháp nhưng chúng ta không thật làm thì chúng ta không thật có thành tựu.

Cả đời Tổ Sư Ấn Quang và Hòa Thượng Tịnh Không đều là tam bất quản, các Ngài không quản tiền, không quản việc, không quản người. Hòa Thượng Tịnh Không chỉ có quyền sử dụng mà không có quyền sở hữu. Đó là cách để các Ngài đối trị với phiền não, tập khí đã thâm căn, cố đế. Tập khí thâm căn, cố đế nhất của chúng sanh là chúng ta luôn muốn không chế, chiếm hữu. Có người nói với tôi, họ rất hài hòa, nhẹ nhàng với người khác nhưng mỗi lần họ nói chuyện với vợ thì họ lại nổi cơn sân hận. Đó là vì họ cho rằng người vợ là của họ nên họ luôn có tư tưởng không chế, chiếm hữu.

Trong các Kinh, Phật đã dạy chúng ta các phương pháp rất rõ ràng để chúng ta đối trị tập khí, phiền não. Chúng ta muốn có tâm thanh tịnh thì chúng ta bỏ thí phiền não, vọng tưởng của mình. Điều quan trọng là chúng ta phải dám bỏ thí hết những vọng tưởng, phiền não của mình. Thí dụ, chúng ta nghiện cà phê thì chúng ta bỏ thí tập khí nghiện cà phê, chúng ta nghiện đi mua sắm thì chúng ta bỏ thí tập khí nghiện mua sắm, chúng ta ham ngủ thì chúng ta bỏ thí đi tập khí ham ngủ. Hàng ngày, chúng ta vẫn không dám bỏ thí! Hôm qua, sau khi dạy lớp phiên dịch nên hơn 10 giờ tôi mới đi ngủ, sáng nay, khi điện thoại vừa reo thì tôi tức khắc ngồi dậy đó là tôi bỏ thí tập khí mê ngủ của mình. Phương pháp Phật dạy chúng ta rất nhiều nhưng điều đáng tiếc là chúng ta chưa nỗ lực, thật làm nên chúng ta chưa thể khắc phục, phiền não của chính mình!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!